

ת"פ 33270/07/21 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד ד' ס'-בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 33270-07-21 מדינת ישראל נ' ס'

ת"פ 4745-08-21 מדינת ישראל נ' ס'

בפני בעניין:	כבוד השופט יניב בן הרוש המאשימה	מדינת ישראל-תביעות נגב ע"י ב"כ עוה"ד ברק ברד
נגד הנאשם		ד' ס'-בעצמו ע"י ב"כ עוה"ד יוסי הכהן

גזר דין

רקע

1. במסגרת הסדר אליו הגיעו הצדדים הודה הנאשם בעובדות כתב האישום נשוא תיק זה ובעובדות כתב האישום מתוקן מת"פ 4745-08-21, והורשע בעבירות של הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 ותקיפה סתם בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום בשני התיקים, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג לשעבר. בהתאם לעובדות בתיק דנן, ביום 8.3.21 במסגרת הליך ה"ט 15848-03-21 ניתן צו כנגד הנאשם האוסר עליו ליצור קשר עם המתלוננת. בדיון שהתקיים ביום 11.3.21 במעמד שני הצדדים, הוארך הצו עד ליום 8.6.21. ביום 1.4.21 התקשר הנאשם למתלוננת מספר פעמים ממספר חסוי והמתלוננת לא ענתה. ביום 2.4.21 בשעות הבוקר שוב התקשר הנאשם למתלוננת ממספר חסוי מספר פעמים, ובעת שענתה לאחת השיחה מסר לה כי הוא מעוניין לפגוש אותה ושיגיע לבית הוריה.

בהתאם לעובדות כתב האישום המצורף, ביום 20.1.21 בשעה 13:30 הגיעה המתלוננת לדירת הנאשם. במהלך ויכוח שהתגלע בין הצדדים סטרה המתלוננת לנאשם בפניו, ובתגובה לכך סטר לה הנאשם בפניה, אז יצאה מהדירה. מאוחר יותר באותו היום התקשרה המתלוננת לנאשם ובקשה לשוחח עמו ברכבה. בעת ויכוח שהתגלע בין הצדדים ברכב תקף הנאשם את המתלוננת בכך שסטר לה בפניה.

3. במסגרת ההסדר לא הייתה הסכמה עונשית, וסוכם כי הצדדים יטענו באופן פתוח לאחר קבלת תסקיר.

תסקירי שירות המבחן

4. בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים.

5. בתסקירו הראשון מיום 29.3.2023 סקר שירות המבחן בהרחבה את נסיבות חייו של הנאשם בן 47, רווק ואינו עובד מזה כשנתיים. שירות המבחן התרשם ממסירת מידע חלקי אודות הרגלי שימוש הנאשם באלכוהול ומודעות נמוכה למצבו. ביחס לניסיונות גמילה קודמים, מגורמי הטיפול עלה כי הנאשם מוכר להם כבעל התמכרות כרונית לאלכוהול וכי תחת השפעתו, מתנהג באופן אלים בצורה קיצונית. הוסיפו כי הנאשם הביע מוטיבציה לטיפול לאורך השנים, אולם לא הצליח להתמיד בטיפול. כן הביעו התרשמותם בדבר הצורך בשילובו במסגרת טיפולית סגורה בלבד. הנאשם הביע התייחסותו בדבר הקשר הזוגי עם נפגעת העבירה, אולם שירות המבחן התרשם מקושי למקד את אופן וטיב הקונפליקטים ביניהם. שירות המבחן ציין כי חרף ניסיונותיהם לא הצליחו לקבל את עמדת המתלוננת. הנאשם הודה במיוחס לו, אם כי נטל אחריות חלקית על מעשיו, תוך שנטה להשליכה על המתלוננת. מסר כי בשל הלחץ שחש באותה תקופה ונוכח הקושי של המתלוננת להכיל את מצבו, איבד שליטה על מעשיו. שירות המבחן העריך כי ברקע לביצוע המעשים עומדים מאפייני אישיותו של הנאשם כבעל דפוסי רכושנות וקנאה, כמו גם נטייתו לטשטש ולמזער התנהגותו הפוגענית. שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו פנוי לערוך בחינה עצמית, כי במצבי משבר וקושי נוטה להתנהגות אימפולסיבית וכי צריכת האלכוהול מקצינה דפוסי אלו. הנאשם הביע לסירוגין נזקקות טיפולית אולם סירב להשתלב בקהילה טיפולית סגורה, חלף מרכז יום. שירות המבחן התרשם כי בהיעדר מוטיבציה להליך טיפולי אינטנסיבי קיימת רמת סיכון להישנות העבירות, ועל כן המליצו על ענישה מוחשית, ולא המליצו על הארכת המאסר המותנה.

6. במהלך דיון טיעונים לעונש ביום 24.4.2023 מסר הנאשם כי קצינת המבחן פנתה אליו לצורך קביעת פגישה משלושת עם המרכז לאלכוהול, על מנת לאפשר לנאשם להשתלב באשפוזית. בית המשפט ביקש את התייחסות שירות המבחן לפגישה שהתקיימה בהיעדר החלטת בית המשפט בעניין זה.

7. מתסקיר שירות המבחן מיום 7.5.2023 עלה כי מנהלת המרכז לאלכוהול פנתה מיוזמתה לשירות המבחן לאור פניה שקיבלה מהמחלקה לשירותים חברתיים וביקשה את הגעתם לוועדה משותפת. שירות המבחן הבהיר כי שילובו באשפוזית במסגרת מרכז יום לא הועלתה כאופציה מטעם גורמי הטיפול או שירות המבחן, אלא שהוועדה המליצה על שילובו באשפוזית סגורה שלאחריה יבחן שילובו בקהילה טיפולית סגורה.

טיעוני הצדדים

8. ב"כ המאשימה הגיש טיעוניו בכתב (ת/1), את רישומו הפלילי של הנאשם (ת/2) ואת גזר הדין הכולל עונש מאסר על תנאי בן 12 חודשים מת"פ 1622-05-19 (ת/3). תיאר את העבירות שבוצעו על ידי הנאשם וטען לערכים המוגנים שנפגעו במידה שאינה מבוטלת. סבר כי יש לקבוע מתחם עונש אחד הנע בין 6-18 חודשי מאסר בפועל, הגם שמדובר בשני כתבי אישום. בשים לב לעברו הפלילי של הנאשם, לכך שעונש מאסר על תנאי המרחף מעל ראשו לא הרתיעו ולכך שהליכים טיפוליים קודמים לא הועילו, עתר לגזור את עונשו ברף העליון של המתחם תוך הפעלת המאסר על תנאי מת"פ 1622-05-19 בן 12 חודשים במצטבר לעונש המאסר, לצד מאסר תנאי, קנס, פיצוי והתחייבות.

9. המתלוננת זומנה כעדת אופי מטעם ב"כ הנאשם. במעמד הדיון מסרה כי מכירה את הנאשם כ-12 שנים, וסבורה כי הנאשם השתנה לטובה משלא יצר עמה קשר מאז האירוע האחרון ובהתאם למידע שנמסר לה ממשפחתו. ביחס

לאירוע נשוא כתב האישום מסרה כי בעקבות ויכוח סטרה לנאשם בפניו והאחרון סטר לה חזרה. הוסיפה כי מלבד עדות שמסרה במסגרת כלל לא ידעה על קיום ההליך המשפטי שהתנהל עד ליום בו התקשר אליה הנאשם וביקש ממנה להעיד. ציינה כי מלבד האירוע נשוא כתב האישום דן לא התרחשו אירועים חריגים נוספים, למעט ויכוחים רגילים בין בני זוג. יצוין כי לדברי המאשימה, התיק נגד המתלוננת נסגר מחוסר ראיות.

10. ב"כ הנאשם ביקש להעניק משקל רב לעדות המתלוננת בדבר השינוי לטובה בהתנהגות הנאשם לאחר ביצוע המעשים וביתר שאת לנסיבות ביצוע העבירה בהן הודתה למעשה כי היא זו שהחלה באלימות כלפי הנאשם. ציין כי לאור העובדה כי המתלוננת לא הועמדה לדין על מעשיה העלה טענת הגנה מן הצדק, אשר לא התקבלה. על אף האמור, הנאשם בחר לצרף את כתבי האישום, להודות ולבחון הליך טיפולי בשירות המבחן. הפנה לפסיקה בעבירות דומות או חמורות מעניינו שם נגזרו עונשים קלים מאלו שביקשה המאשימה. ביקש לתת הזדמנות לשירות המבחן להגיש התייחסות לדברי הנאשם במעמד הטיעונים לעונש, לעניין שילובו בהליך טיפולי במרכז יום, שלאחריו ישלם טיעוניו לעונש.

11. הנאשם שיתף באריכות בקורות חייו ונסיבותיו האישיות אשר לטענתו הובילו אותו לפעול בניגוד לחוק. מסר כי העדפתו להליך טיפולי במסגרת מרכז יום נובעת מנסיבות אישיות בגינן ייתכן ויאלץ להתפנות מביתו בהיעדר קבלת בקשתו לדייר ממשך, בדירת עמידר, בבית הוריו שנפטרו, ובנסיבות בהן מטפל באחיו החולה במחלת נפש ומתגורר עמו. לדבריו, בעת האחרונה סיים קורס והחל לעבוד בחברת 'אינטל'. כן ביקש את התחשבות בית המשפט במצבו ומסר: **"אני עליתי על דרך המלך, אני מרגיש את השינוי בי גם בנושא האלכוהול, גם בנושא המקצועי. אני נמצא במומנט טוב ואני לא רוצה לאבד את זה או לקטוע את זה"**.

12. במועד שימוע גזר הדין ביקש הסנגור להגיש שלושה מסמכים נוספים. הראשון, מכתב ממעסיק שסומן נ/1, השני, נ/2 פסק דין ממנו עולה כי הנאשם צד בהליך פינוי, השלישי נ/3 מכתב מהנאשם בו הביע חרטה על מעשיו ותיאר את נסיבות חייו.

קביעת מתחם העונש ההולם

13. בהתאם לע"פ 4910/13 ג'אבר נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.10.14) מעשי הנאשם בכל אחד מכתבי האישום בוצעו בזמנים שונים ובנסיבות שונות, ולפיכך לא מצאתי כי הם מהווים אירוע אחד. יחד עם זאת, משעמדת המאשימה היא כי יש לקבוע מתחם עונש אחד לא אסטה מעמדתה זו, משום שהיא עלולה להתפרש כהחמרה מעבר לעמדת המאשימה.

14. בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערכים המוגנים, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

15. הערכים המוגנים, בעבירת תקיפת סתם - בן זוג, שנפגעו ממעשי הנאשם, הינם הגנה על שלמות גופה של המתלוננת, שלווה חיה, ביטחונה האישי והאוטונומיה על גופה וכבודה. ביחס לעבירת אלימות במשפחה נקבע ברע"פ 2486/19 **נאטור נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.04.19):

"עבירות אלימות נגד בן זוג פוגעות בשלמות גופו של בן הזוג, בביטחונו, בכבודו ובשלמות חייו. יש לייחס לעבירות אלו חומרה יתירה, באשר ככלל הן מתרחשות בין כתלי הבית באופן הסמוי מן העין, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים בין בני הזוג, ולעיתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בן או בת הזוג"

16. הערכים המוגנים שנפגעו מהפרת הוראת בית המשפט, הינם פגיעה בביטחונה האישי של המתלוננת שלשמו ניתן הצו, כמו גם פגיעה בתקינות הסדר הציבורי ובשלטון החוק.

17. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בעבירת הפרת הוראה חוקית הינה ברף הנמוך משום שמעבר לכך שהנאשם התקשר למתלוננת חרף הוראת בית המשפט שניתנה לו, לא פגש במתלוננת או ביצע עבירה נלווית. בכתב האישום המצורף מידת הפגיעה הינה ברף הבינוני - נמוך משום שמחד גיסא הנאשם חזר והכה את המתלוננת בעת שהתווכח עמה בשני הזדמנויות שונות. מאידך גיסא המעשים נקודתיים, קרובים בזמן אחד לשני, אינם מתוכננים, הנאשם לא הסב למתלוננת חבלות ואף יש לתת הדעת לחלקה של המתלוננת באחד מהאירועים.

מדיניות הענישה הנוהגת

18. נקודת המוצא היא שהמחוקק קבע לעבירת תקיפה סתם של בת זוג, עונש מקסימום של ארבע שנים ובעבירת הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, עונש מקסימום של ארבע שנים.

19. מפסיקת בית המשפט העליון ניתן למצוא מגוון עונשים, בחלק ניכר מהם נוטה הכף לעבר עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. כך למשל:

ברע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (02.05.16), הורשע הנאשם בכך שמשך בשערה של אשתו, סובב את גופה וכופף את גופה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה. בית המשפט העליון אישר מתחם עונש של מאסר לתקופה קצרה שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות ועד 14 חודשי מאסר ועונש סופי של 6 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח.

רע"פ 303/16 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.01.16), שם נדחה ערעורו של הנאשם שהורשע בתקיפת בת זוג לאחר שדחף אותה ובעט בה בעודה על הרצפה, ונידון לחמישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ומאסר מותנה ממושך, לאחר שלא ניצל הזדמנויות טיפוליות שניתנו לו.

עפ"ג 26397-07-21 מדינת ישראל נ' עואד [פורסם בנבו] (14.12.21) התקבל ערעור המדינה על קולת העונש של נאשם שהורשע בעבירות של הפרת צו בית משפט, איומים ותקיפה סתם של בת זוג בכך שאיים על זוגתו כי אין לו מה להפסיד, ובמועד אחר אחז בכתפיה, דחף אותה לקיר ובעט בה, והכל לעיני בנם בן ה-7. בית המשפט החמיר את עונשו ממאסר על תנאי לעונש של 5 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, תוך שצוין כי בנסיבות האמורות העונש הראוי הינו מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, אולם נוכח הכלל כי אל לבית המשפט להיות יותר קטגור מהקטגור ולהחמיר בעונש מעבר לעמדת התביעה, קבע את העונש בעבודת שירות.

ת"פ 8298-06-17 מדינת ישראל נ' צ'רנוב [פורסם בנבו] (30.10.17) הורשע הנאשם בתקיפת בת זוג ואיומים בכך שבמהלך ויכוח חבט בפניה של המתלוננת וכשנפלה ארצה בעט בה ברגליה ואיים עליה שיהרוג אותה. מתחם העונש נקבע בין מספר חודשי מאסר ועד 18 חודשי מאסר ועונשו של הנאשם, בעל עבר פלילי נגזר ל-12 חודשי מאסר בפועל

והפעלת מאסר על תנאי בן 10 חודשים חציו בחופף וחציו במצטבר.

20. **ביחס לפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם**, בת"פ 1126-09-18 **מדינת ישראל נ' ווליה** (לא פורסם) הורשע הנאשם בשתי עבירות של תקיפה סתם בת זוג, שתי עבירות איומים והיזק לרכוש, בשני אירועים שונים. מתחם העונש נקבע בין מאסר קצר בפועל ועד 12 חודשי מאסר. בית המשפט נתן משקל של ממש לעמדת נפגעת העבירה ובשים לב להיעדר עבר פלילי וגזר את עונשו לשלושה חודשי מאסר בפועל ויום. בעניינו, הנסיבות בהן העידה נפגעת העבירה הן שונות משום שנפגעת העבירה בעניינו אינה מעוניינת לשקם את הקשר הזוגי, הם אינם נשואים וללא ילדים, כמו כן מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי.

כשנה לאחר מכן בת"פ 6908-07-19 **מדינת ישראל נ' ווליה** (לא פורסם) הורשע אותו נאשם בעבירות של תקיפה סתם בת זוג ואיומים בעודו בגילופין. בית המשפט קבע מתחם עונש הנע בין מאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל. שקל לחומרא את ביצוע העבירות חודשים ספורים לאחר ששוחרר ממאסר בגין תקיפת אותה מתלוננת וגזר את עונשו של הנאשם ל-6 חודשי מאסר בפועל ובנוסף הפעיל מאסר על תנאי חלקו בחופף וחלקו במצטבר כך שסך הכל ריצה 7 וחצי חודשי מאסר בפועל.

עוד הפנה ב"כ הנאשם לת"פ 43731-07-16 **מדינת ישראל נ' דיין** [פורסם בנבו] (22.02.17) שם הורשע הנאשם בשלוש עבירות איומים, הפרת הוראה חוקית, תקיפה סתם בת זוג והסגת גבול בכך שהגיע לבית המתלוננת חרף צו הרחקה, תפס את המתלוננת, משך אותה לתוך הכניסה לבניין ודחף אותה עד שנפלה. אחז בסכין ואיים עליה ולבסוף נכנס לרכב חונה על מנת להסתתר משוטרים שחיפשו אחריו. בית המשפט נתן משקל של ממש לעמדת המתלוננת המעוניינת לשקם את הקשר הזוגי ולכך שהנאשם היה בעיצומו של תהליך שינוי משמעותי של אורחות חייו לרבות השתלבות עצמית באשפוזית, וקבע את עונשו של הנאשם תוך חריגה ממתחם העונש ההולם ל-3 חודשי מאסר ויום.

בת"פ 4582-01-15 **מדינת ישראל נ' חגה** [פורסם בנבו] (22.05.16) הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם בת זוג בכך שבעודו בגילופין כיסה את פניה של המתלוננת עד כדי חניקה בעת ששהתה במיטה עד שנאלצה לדחוף אותו, אז הכה בה באמצעות ידיו. מתחם העונש נקבע בין מאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט נתן משקל לעברו הפלילי של הנאשם, אולם העניק בכורה לשיקול הטיפולי "**מקום בו הנאשם על סף השלמת תהליך טיפולי אינטנסיבי בן כשנה**" ולעמדת המתלוננת אשר ביטאה רצון לשוב לחיים משותפים והאריך את המאסר המותנה בן 6 חודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם.

צא ולמד, שני נדבכים מרכזיים עומדים בבסיס גזרי הדין אליהם הפנה ב"כ הנאשם. האחד, הוא המשקל המשמעותי שנתן השופט יואב עטר לעמדת המתלוננת מקום בו הן מעוניינות בשיקום נישואיהם, תוך שציין את החשיבות שבהימנעות מפטרנליזם יתר. השני, הוא ההליכים השיקומיים שעברו הנאשמים שם אשר הביאו לחריגה ממתחמי הענישה. בעניינו נפגעת העבירה אינה מעוניינת בשיקום הקשר הזוגי. להפך, לתפיסתה השינוי החיובי במשיב הוא דווקא בכך שהנאשם נמנע מליצור עמה קשר. בנוסף, הנאשם בעניינו לא עבר כל הליך שיקומי בתיק דנן, ואם בכך לא די, הרי שהליכים שיקומיים קודמים לא הועילו בהינתן שהמשיך לבצע עבירות דומות.

21. לא אכחד כי קיימת אף פסיקה התומכת במתחם שתחתיתו מאסר על תנאי, כגון למשל עפ"ג 37556-11-21 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (02.02.22), שם נידון הנאשם לשישה חודשי מאסר על תנאי לאחר שהורשע בעבירת תקיפת בת זוג בעודו בגילופין ובעבירת איומים במסגרת הסדר טיעון לפיו ככל שיתקבל תסקיר שירות המבחן חיובי ותאמץ המאשימה את המלצות שירות המבחן, ובית המשפט שבערעור הותיר את העונש על כנו.

ת"פ (רמלה) 56603-08-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (19.11.19) הורשע נאשם על יסוד הודאתו בעבירה של תקיפת בת זוג ותקיפה סתם, בכך שתקף את בת זוגו, בידה ובירכה באמצעות כפכף. בית המשפט גזר על הנאשם, נעדר עבר פלילי, 5 חודשי מאסר על תנאי וקנס. בת"פ (ק"ג) 17560-12-15 **מדינת ישראל נ' ויאצ'סלב שויחט** [פורסם בנבו] (19.05.16) הורשע נאשם על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפת בת זוג ותקיפה סתם, בכך שבמהלך ויכוח סטר בחוזקה על פניה של בת זוגו, ובהמשך אף תקף את אב הבית שהעיר לו על התנהגותו. על הנאשם, נעדר עבר פלילי, הוטלו במסגרת הסדר, 5 חודשי מאסר על תנאי, קנס והתחייבות כספית.

22. אם כן, לא נעלמו מעיני פסקי דין שונים בהם הוטלו עונשים צופי פני עתיד בעבירה מסוג זה. יחד עם זאת, בנסיבות העניין אין זה ראוי כי מתחם העונש יתחיל במאסר על תנאי, לא רק בשל כך שעונש המקסימום שקבע המחוקק לעבירת האלימות במשפחה הוא 4 שנים, להבדיל משנתיים מאסר בגין תקיפה סתם, ולא רק בשל הצורך בענישה מחמירה בעבירות אלימות במשפחה כפי שנקבע בין השאר בע"פ 11917/04 **נורדיצקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.05.05), ע"פ 6758/07 **פלוני נגד מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.10.07) ולאחרונה ראה רע"פ 340/21 **מסרי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (28.01.21), אלא גם מן הטעם שלא מדובר בנסיבות ביצוע ברף הנמוך ביותר - אשר הן ורק הן מצדיקות מתחם שתחתיתו מאסר על תנאי.

23. בעבירות הפרת הוראה חוקית מתחם העונש נע בין מאסר על תנאי ועד עונש מאסר בפועל. ראו ת"פ 37442-04-14 **מדינת ישראל נ' אהרון ברגי** [פורסם בנבו] (04.08.14) וכן ת"פ 22982-11-20 **מדינת ישראל נ' שימחייב** [פורסם בנבו] (09.02.21).

24. ודוק, גם אם בנסיבות מסוימות מתחם העונש ההולם עבור כל אחד מכתבי האישום בנפרד יכול היה להתחיל מעונש מאסר על תנאי, הרי שחומרת המקרה בענייננו נובעת ממכלול המעשים. על מתחם העונש הכולל לבטא את הפסול שנעשה בכל העבירות גם יחד בנסיבות בהן נקבע מתחם עונש כולל עבור שני כתבי אישום. זאת ועוד, בעניינו מדובר בשני אירועים שהתרחשו בפער זמנים - תחילה הנאשם סטר למתלוננת לאחר שסטרה לו בעקבות ויכוח שהתגלע ביניהם ובהמשך אותו יום סטר בפניה שוב, גם אז בעקבות ויכוח, באופן המלמד כי בשעת כעס הנאשם נוטה להתנהג באלימות.

25. בנסיבות הללו, מתחם שתחתיתו מאסר על תנאי, אינו הולם את חומרת העבירות שביצע הנאשם, מטעמי גמול, הרתעה והגנה על המרחב הזוגי, כמרחב נקי מאלימות מכל סוג.

26. בשולי הדברים יצוין כי ענישה נהוגת הינה שיקול אחד מבין ארבעה שיקולים אשר הנחה המחוקק את בית המשפט לבחון, בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם. הלכה היא כי הענישה הנוהגת, באשר הינה נתון אמפירי, אינה מכתיבה את מתחם העונש ההולם, אשר מגלם הכרעה נורמטיבית, אלא מהווה אך שיקול נוסף בקביעתו. כך למשל, נקבע בע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל**:

"אין לזהות בין מתחם העונש ההולם המגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, כאשר מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הנדונה הוא רק אחד מהם לבין טווח הענישה הנהוג בפסיקה שהוא נתון אמפירי-עובדתי, המורכב מהעונשים המקובלים בגין עבירה מסוימת"

27. הדברים אף עולים בקנה אחד עם דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 92) (הבניית שיקול הדעת

השיפוט (בענישה), התשס"ו-2006, ה"ח הממשלה 241, 447).

28. סוף דבר, התוצאה הראויה היא שמתחם העונש בעבירת תקיפה סתם של בן זוג שאינה ברף הנמוך, והפרת צו שיפוט, כבעניינו, לא יתחיל בעונש מאסר על תנאי.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה

29. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נתתי דעתי לכך כי מדובר בשני אירועים שונים. באירוע הראשון הנאשם חייג מספר פעמים למתלוננת בניגוד להוראת בית המשפט וכשענתה לו מסר לה כי רוצה להיפגש עמה. לקולא שקלתי כי מעבר לשיחת הטלפון לא ביצע עבירות נלוות. באירוע השני מדובר בשני אקטים נפרדים של תקיפה בפער זמנים של מספר שעות מהן נלמד כי בעת ויכוח עם המתלוננת, הנאשם פועל באלימות כלפיה. לצד האמור, נתתי דעתי לחלקה של המתלוננת באירוע הראשון עת סטרה למתלונן ורק בתגובה לכך סטר לה הנאשם חזרה, לכך שהתקיפה אינה מתכוננת, אלא מדובר באקט אמוציונאלי על רקע ויכוח, ולכך שלא נגרם נזק פיזי למתלוננת.

לאור כל האמור, אני קובע כי בנסיבות תיק זה מתחם העונש הכולל ראוי שינוע ממאסר קצר ועד 12 חודשי מאסר, בצירוף מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

סטייה ממתחם העונש ההולם:

30. הכלל הוא שעל נאשם המבקש לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם הנטל להציג ראיות לכך שעבר הליך שיקומי משמעותי. ראו למשל רע"פ 1705/22 **אלצראיעה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (14.03.22). במסגרת המבחנים שנקבעו בפסיקה לחריגה מטעמי שיקום, נקבע כי בית המשפט ישקול את: "**המוטיבציה שהפגין האדם שהשתקם, הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר, השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה, הבעת חרטה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה**". ראו ע"פ 1229/19 **סלומינסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (01.07.19). וכן ראו ע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18.04.18).

31. הנאשם בעניינו הביע מוטיבציה מילולית לעבור הליך טיפולי של גמילה מאלכוהול במסגרת מרכז יום. הנאשם חזר על כך הן בפני שירות המבחן והן בפני בית המשפט. עם זאת, גורמי הטיפול בשירות המבחן הבהירו בצורך בשילובו בקהילה טיפולית סגורה בעלת גבולות ברורים וזאת נוכח ניסיון העבר. כמו כן, את המוטיבציה לטיפול יש לבחון בעיניים ספקניות נוכח סירובו להליך טיפולי בקהילה סגורה, תהא הסיבה אשר תהא, ובשים לב הליכים טיפוליים קודמים שלא צלחו בהיעדר התמדה מצד הנאשם.

קביעת העונש ההולם בתוך המתחם:

32. לשם קביעת העונש ההולם, בגדרי מתחם העונש, על בית המשפט להידרש לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

הנאשם אינו צעיר, ואף לא הוגשו מסמכים המעידים על נסיבות רפואיות או נפשיות המצדיקות התחשבות.

הנאשם בעל רישום פלילי מכביד. בין השאר בעבירות אלימות כנגד בת זוג, איומים, עבירות מין והפרת הוראת בית משפט, בגינם ריצה עונשי מאסר

זאת ועוד, הנאשם ביצע את העבירות נשוא כתב אישום זה, חודשים ספורים לאחר שהשתחרר ממאסר בגין עבירות דומות ובעוד שעונש מאסר על תנאי בן 12 חודשים מרחף מעל ראשו. ללמדנו שאף עונש מאסר על תנאי אין בו כדי להרתיע את הנאשם מלבצע עבירות אלימות. הנה כי כן, יש להביא בחשבון אף שיקולי הרתעת היחיד בעניינו של הנאשם, בהתאם לסעיף 140 לחוק העונשין.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם ביצע את המעשים על רקע דפוסי התנהגותו האלימים במצבי משבר וקושי וכי התמכרותו לאלכוהול מקצינה דפוסים אלו. עוד עלתה בתסקיר רמת סיכון להישנות העבירות בהיעדר הליך טיפולי. שירות המבחן ציין כי הנאשם הביע מוטיבציה לשיקום ואף הינו מוכר לגורמי הטיפול בשל ניסיונות גמילה קודמים, אולם נלמד כי אלה לא צלחו בעבר בהיעדר התמדה. נוסף על האמור, עיין בגזר הדין מת"פ 1622-05-19 (ת/3) מלמד כי הליך טיפולי שעבר הנאשם בשב"ס לא הועיל. כמו כן הנאשם לא השכיל להשתלב בקהילה טיפולית סגורה.

הנאשם הודה במיוחס לו ובכך חסך את העדת המתלוננת. לצד האמור, מתסקיר שירות המבחן עולה כי לקח אחריות חלקית על מעשיו, והלכה היא כי הודאה לחוד ולקחת אחריות לחוד. (ע"פ 3265/22 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.11.22))

נתתי דעתי לנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו בתסקיר ומפי הנאשם בפני, ולעדויות של המתלוננת לפיה לא יצר עמה קשר מאז ביצוע המעשים.
33. נוכח נתונים אלו, יש לקבוע את העונש הראוי ברף הבינוני של המתחם.

הארכת המאסר המותנה

34. הכלל הוא שמאסר על תנאי יופעל למעט מקרים חריגים בהם הפעלת התנאי תוביל לתוצאה בלתי צודקת. ראו למשל רע"פ 4902/14 בן צבאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.07.14).

35. יודגש כי אורך תקופת התנאי שיש להפעיל נוכח ביצוע העבירה הנוספת, כשלעצמו אינו שיקול לאי הארכת תקופת התנאי, כאמור ברע"פ 7391/08 מחאג'נה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.07.08), ובמקרה דנן אי הארכת התנאי עלולה לעודד הפרות נוספות. ודוק, עיין בגזר הדין מת"פ 1662-05-19 מלמד כי מאסר על תנאי אשר חלק משמעותי ממנו הופעל בחופף על מנת לעודד את הנאשם להתמיד בדרך הטיפולית בה החל, לא הועיל. הנאשם המשיך בדרכו האלימה חודשים ספורים לאחר שחרורו מהכלא. אם כן, חומרת מעשיו נובעת מחזרתו לבצע מעשים דומים על אף שעונש מאסר על תנאי מרחף מעל ראשו. ללמדנו כי הנאשם אינו מפנים את חומרת מעשיו והדברים נכונים ביתר שאת גם לאור התרשמות שירות המבחן מהנאשם כמי שמטשטש וממזער כל התנהגות פוגענית מצדו.

36. נוכח האמור, לא מצאתי כל טעם להאריך את המאסר המותנה. הן בשים לב לעברו המכביד של הנאשם, הן בשים לב לכך שריצה מאסרים בגין עבירות אלימות, הן בשים לב לכך שפרק זמן קצר לאחר שחרורו ממאסר שב וביצע עבירות אלימות במסגרת תיק זה, והן בשים לב לכך שעל אף שעבר טיפול בגינה ניתנה לו הקלה מסוימת בהפעלת עונש המאסר על תנאי במסגרת התיק הקודם, שב וביצע עבירות אלימות. הדברים נכונים ביתר שאת, שעה שאף שירות המבחן, האמון על שיקום נאשמים, אינו ממליץ על הארכת המאסר המותנה.

37. בכל הנוגע לאופן הפעלת המאסר המותנה, הרי שהכלל הנקוב בסעיף 58 לחוק העונשין הוא שיש להפעיל מאסר מותנה במצטבר לעונש המאסר שמוטל, אלא מטעמים שיירשמו. בשים לב להודאת הנאשם, לעמדת המתלוננת, ולצורך בהלימה בין המעשים עצמם, לבין התוצאה העונשית הסופית, אורה על חפיפה חלקית בין המאסר המותנה לבין עונש המאסר.

סוף דבר

38. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים לעיל, לקולה ולחומרה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר בפועל.
- ב. אני מפעיל את המאסר על תנאי, בן 12 חודשים, מת"פ (שלום ב"ש) 1622-05-19 **מדינת ישראל נ' ס' מיום 30.1.20**, וזאת חציו בחופף וחציו במצטבר לעונש המאסר שהושת.
- ג. סך הכל ירצה הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל החל מהיום.
- ד. 6 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום. מאסר זה יופעל במידה והנאשם יעבור במשך תקופת התנאי יעבור עבירת אלימות מסוג עוון או איומים.
- ה. 9 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום. מאסר זה יופעל במידה והנאשם יעבור במשך תקופת התנאי יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- ו. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלוננת שישולם עד ליום 1.9.23. המאשימה תעביר למזכירות בית המשפט את פרטי המתלוננת לצורך העברת הפיצוי בתוך 7 ימים.
- ז. קנס בסך של 500 ₪ או 2 ימי מאסר תמורתו שישולם עד ליום 1.10.23.

את הקנס והפיצוי ניתן לשלם כעבור 3 ימים מהיום באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת בשוברי תשלום).

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ז' תמוז תשפ"ג, 26 יוני 2023, במעמד הצדדים.